

კომუნალი (უკან უკან?)

მის. 20
1924

ნიამოკრები

№ 11

ტფილისი
დუკანობანი
1924

ნიაშოკეპი

№ 11

ტფილისი

დეკემბერი

1924

უ ი ნ ა ა რ ს ი:

- ვალერი ბრიუსოვი—წითელი დროშა.
ტიციან ტაბიძე—უშმური კვირეები.
რაჟდენ გვეტაძე—მდაბიო
კოლაუ ნადირაძე—ჯიოკონდა.
გიორგი ლეონიძე—ვეფხი.
ვ. გაფრინდაშვილი—ტომას ჩატერტონ.
ტრისტან კორბიერ—ორი პარიზი.
სერგო კლდიაშვილი—ტავერნა გზა-ჯვარედინზე.
ვ. გაფრინდაშვილი—ტრისტან კორბიერ.

რედაქტორი: ვალერიან გაფრინდაშვილი.

წითელი დროშა

(კრებულიდან: „სივრცეები“)

წითელი დროშა—პროლეტარიატის ხარება—
რგოლების მსგავსი,
ცისფერ უფსკრულებში დაიარება
კრემლის სასახლის თავზე.

სიტყვები საოცარი, ახალი, ახალი,
ერთბაზად მღერიან,
აჩრდილი მოირის ძველი და მაღალი
მოსკოვს მოერია!

ნუ თუ ვერ ვიცანი ნაცნობი სახე,—
უცხოა დღეს!
ისე ვით ზღაპარში, ჩვენ გადავლახეთ
ღრუბელიც, ტყეც!

სალამი თაობას, რომ საუკუნური
ცეცხლი გააჩალა.
ვერ მოველინება ბედი უგუნური
მას უხეშ ყაჩაღად.

ცხოვრებაე! უქებო კიდევ აქამდე,
ისმოდა გრგვინვა და თქეში,
მაგრამ უკვდავებას ღმერთებთან ვსვამდი
მე—სიცოცხლეში!

ჰკურნავს დაღლილობას სასმელი მისანი
წლების დაქცეულის.
ჩემი იარები მე ველარ ვიცანი,
მარჯვეა სხეული!

ვარ აღტაცებული, ვარ დაუყუჩები
გრიგალი, კოცონი!
და ახალგაზღობას ტუჩებში ტუჩებით
მე ახლა ვკოცნი!

ვალერი ბრიუსოვი

თარგმანი ვ. გაფრინდაშვილის.

უფროსი კვირეობი

27 ივლისი.

ექვსი წელიწადია ვემზადები დაესწერო ლექსი
„Dimanche“

ამას ჰქვია ლაფორგის კვირა.
ასეთი უცნობი კვირა მაინც არ მახსოვს
ზარები ქალაქშიც არ რეკავენ.
ყველა ტადარი შეიქნა ფეერული.
ეს ლექსი, რომ ამ დღეს დამეწერა,
ნაღველი დაიქცეოდა ფოლადით.
შემიძლია დავიჩემო, რომ სიზარმაცის
ღმერთი მაინც ვარ.
თუ ისიც დაემატა, რომ ლოთობა ჩემი მეორე სტიქია—
ჩემზე ეროვნული პოეტი არ ყოფილა საქართველთში.
მე, კოტე მარჯანიშვილი, შალვა დადიანი და დავით ჩხეიძე
ტანტების ცირკში ვართ: კულა გრდანელის იუბილეზე.
ვინ მისცა ამდენი ტემპერამენტი ყარაჩოღლეებს!..
საწყალი გრდანელი დგას გაკოტრებულ სოვდაგარივით.
მის წინ მისი ძველი პორტრეტია —
რკინა, ჩამოსხმული ადამიანათ.
პაოლო იაშვილის მაგიერ სიტყვას ამბობს
არბიტორი: „შენ დაუკა ვანუა“.
როგორც თავის მკვლელი რუსთაველზე მოდის კოლლაუ ნადირაძე.
ერთად ვიზრჩობით:
ოპერეტა „მზიარულ ქვრივზე.“
ჩვენ თავის მკვლელთა ორგიას
აკლია ვალერიან გიფრინდაშვილი.
თუ ეს არ არის ლექსი,
იყოს ერთი ვარიანტი გაუქმებულ კვირეების.
შემდეგ, ალბად, ასეთ ლექსისთვისაც ვერ მოვიცლი.
ყველაფერი წინ მიდის პოეზიის გარდა,
იწყება ლექსის უკუღმა ელექტროტიკაცია.
მე ვარ ამის წინასწარმეტყველი.
იყოს ეს ბიოგრაფია ერთი დღის.
მჯერა—შემდეგ მაინც გამოვა ეპოპეა: ტიცინან ტაბიძე.

ტიციან ტაბიძე

29/VII
ტფილისი

მ ლ ა ბ ი ო

„მე ვცხოვრობ ვირივით წყნარათ და შრომით“
პაოლოსადმი მიწერილ ბარათიდან.

ჩემი რეველიუციონერობა არავის სჯერა,
თუმცა 12 წლიდან ვმუშაობ სტამბაში,
და დღეში ვფიქრობ ასჯერ:
რატომ ვარ ასეთი უბედური
და სალახანა.

მე მახსოვს კარგათ:

როცა ერთხელ ბოქაულმა მამაჩემი გალახა,
და მე სამაგიერო ვერ გაუბედე—
(ეს მოგონება სულს აწევს ბარგათ)—
როცა დედაჩემს ნავთი არ ჰქონდა ლამფაში
და მთვარეზე ვკითხულობდი აკაკის ლექსებს,
როცა ფუნაში ნახულ ჭიებს ვაგებდი ანკესებს,
და მიედიოდი წყალწითელაზე
რათა კვირას მაინც გვქონოდა თევზით ვახშამი.
ო, დარჩეულ სურვილებს სევდა მითელავს,
რადგან მამა ჩემი, რომელსაც კიდევ სჯერა ხატის,
ისევ დახეულ ქალამნებით დადის
და ახრჩობს მევახშე.

მე აღარ ვფიქრობ ქალებზე, რომლებიც ჰგვანან გაპენტილ ბაზმებს,
არც იმ გლეხზე, ციმბირის ჭირმა რომ მოუკლა ცალი ხარი,
და ლექსების მაგიერ ვსწერ ახალ ამბებს
(ყველაზე უფრო იოლია ეს ხელობა)
და მიხარია—

როცა ავტომობილი ვინმეს გასრისავს,
ან რომანიულ ნიადაგზე თუ მოხდა მკვლელობა.

მინდა ვიყო ერთი აზრის:

არ ავყვე ოცნებას ქარიანს
და მოვეწყო, შესული ხანში,—
წვერულვაშიან ვაჟებს,
(ეს იმედი გულს მიკაჟებს)

რომლებიც ეხლა სოფელში არიან
და ბაბუას ეხმარებიან თოხნაში.

თუმცა სხვა შეხედულების ვარ ცხოვრებაზე,
და მეზარება ყველა, ვისაც მუცელი აქვს ტიკის,
მაგრამ რადგან არაფერი მესმის მსოფლიო პოლიტიკის,
რომელსაც შეიძლება მოჰყვეს ახალი ომი,—

გადავწყვიტე ვიცხოვრო ასე:
ვირივით წყნარათ და შრომით.

რაულენ გველაძე.

ჯ ი მ კ მ ნ დ ა

ასეთი იყო მთვარე მაშინაც,
ხუთასი წლის წინ, არნოს ნაპირად,
როდესაც ტრფობამ გადაგვაშენა
და სიკვდილს ხარბად გადაგვაპირა.

ეს იყო ღამე უელვარესი,
დაგუბებული ვნების ტბორებად.
გადაშენების ნაზი ალერსი
ახლა ჩემ ხსოვნას ეამბორობა.

არ იყო სხვა გზა გადასარჩენი;
ერთად დაგვაკრა იღბალმა დღი;
ჩვენ გვიბარებდა დიდი გამჩენი,
და ჩვენ გველოდა ციური ბაღი.

მზე ემაუსის მიგვინათოდა,
და ნაზარეთი გვენატრებოდა;
ანგელოზების ფრთები გვათოვდა,
და ვარსკვლავები ჩუმად ჰქრებოდა.

ასეთი იყო მთვარე წარსულში,
ასეთი იყო გზა დაბრუნების;
ისევ ის მთვარე ფერგადასული
დღეს ცაში ღელავს და იღუნება.

და სხვა მდინარის ცისფერ ნაპირებს
მოადგებიან ჩვენი ლანდები;
და ისევ სიკვდილს გადაგვაპირებს
წარსული ტრფობის მძაფრი ფანდები.

შენი ღიმილი ისევ ის არი,
და თვალთა ცქერა დაუხსოვარი.
მე ვარ ამდგარი მკვდრეთიდ ლაზარი,
დღეს შენი მონა და მაცხოვარი.

არ არი სხვა გზა გადასარჩენი!
მოგველის ზეცა თეთრი ბალებით;
ისევ გვიბარებს წმინდა გამჩენი,
ისევ სიკვდილით დავიდალებით.

და ძველი გზებით გავყვებით მნათობს
პილიგრიმები გაფითრებული:
ანგელოზების ფრთები დაგვათოვს,
და ვარსკვლავების სუფთა კრებული.

ქრისტეს ცრემლებით ნაბანი ველი,
ცა—ალმასებით სავსე აუზი:
და როგორც წინად, დღეს ისევ გველის
ჩვენ ნაზარეთი და ემაუსი

თამარის ხილი

შემოდგომების პატიოსნება,
კეთილშობილი კაცის სახელი.—
წარსულ დღეებზე ჩუმი ოცნება,
და ნაღვლიანი თვალის გახელა.

დაგვემკვიდრება სასუფეველი,
დავიმსახურებთ, ასე მგონია...
პატარა ამბავს კიდევ მოველი
და გათავდება ეს აგონია.

მცირე შეცდომებს დაგვამალიებს
თვე იანვარი თბილი ბუხრებით;
მხოლოდ ლექსების სატურნალიებს
გავყვებით მარტში, ცოტა მწუხრები.

მე მიხარია, როდესაც ბედი
ნაკლული მთვარის ნიშანით მიდის;
არის ინტიმი:—მალარმეს გედი,
და იმერეთში თამარის ხილი.

კოლაუ ნადირაძე

11/11/1922
მოსკოვ

3 3 3 3 0

(ვეფხი მოკლული დილომაში 1922 წელს ნოემბერში)

ვალერიან გაფრინდაშვილს

სარაციანების თესლით ამტყდარი
და პამირების ბურში მყვირალი,
მოატყდი სიერცეს გასაკვირალი,
პანმონგოლიზმის ბაირახტარი.

ხალიფატების დასტოვე ტახტი
და სისხლი მღვრიე ვერსად დასტიე,
ალბად შენ ყავდი ბრწყინვალე რახტიო —
უკანასკნელი ძველ დინასტიებს.

რომელი უნდა გელეწნა რასა
და მერამდენე გემტვრია რომი,
როცა დაეშვი დაუდგრომელი
და მზე გტეხავდა ბარბაროსული.

ვერ გაჰხეთქავდი რომელს ავშარას,
რომელ გუმბათზე ხმალით დადგები?
ბერდუჯის წყალზედ წივის ჯავშანი
გამოქცეული ათაბაგების.

მაგრამ ავია ბედის ტრიალი.
შენი ვარსკვლავიც ყოფილა მკვდარი.
ველარ დალაშქრე შენ დარიალი.
სისხლი შაასხი მსუქან კედარებს.

გადმოვარდნილი წითელი ფაშვი
შენ აზრაილის შუბზე მბრუნავი,
ურემზედ ეგდე ვით ქუჩის ბავში
ასპიტ ლამეში დასახურავი.

და საყვირების ხმები გრგვინავი.
მემკვიდრის გული აღარა ტოკავს.
თესლო! ყველაზე ნაგვირგვინარო,
გადაგეთარა სიკვდილის ტოვა!

გიორგი ლეონიძე

1922 წ.

ტომას ჩატერტონი

(1752—1770)

პროვინციელის სინაზით ეწვია ლონდონს—ბრისტოლიდან,
თვრამეტი წლის ბავში,
მომავალი თავისმკვლელი და პოეტი,
გენიალური სხემით:
აღედგინა მეთოთხმეტე საუკუნის არ არსებული
პოეტი როულეი,—
თავისი ფანტასტიური წინაპარი-ორეული,
როგორც გრიგოლის ორრუბაქიძე.

უფრო ძნელია გამოგონება პოეტის,
ვიდრე აზნაურის;
პოეტები ძლივს ასაღებენ თავის თავს,
როგორც კახაბები.

ლონდონის კაჩეებმა ნახეს კაბუკი—
ესკურიალის ბნედით, რომანტიულ შეველიურით.
ჰსურდა დაუფლებოდა შექსპირის
და დედოფალ ელისაბედის ქალაქს.
სცხოვრობდა საექვო ოთახებში.
დიასახლისები იბრალებდნენ როგორც მათხოვარს.
ის დადიოდა ვით უცხოელი და ჯაშუში,
ტემზის ნაპირების ბოგემა,
დიდ ვიტრინების ჟინიანი მაყურებელი.
ქმნიდა სათაურებს: „ქარის ოპერა“, „წვიმის აპოქეოზი“.
„ნიბელუნგები“.

ერთ ღამეს გამოეცხადა როულეი
და დაემუქრა მიზრადის ჩონჩხით.
თან დაუტოვა თვითმკვლელობის რუქა.
აპირებდა პროვინციაში დაბრუნებას,
მაგრამ არ ჰქონდა შესაფერი ტანისამოსი.
უკანასკნელად მოიწვია თავის ბინაზე
ლონდონის ნისლეები.
კვამლით შემოსილი, როგორც ნერონი-აენობარბი,
ამბობდა ლექსებს.
ენატრებოდა პარაცელზი, ხანძარი, ცირკი,
ბოთლში ამოსული ეკლესია,
კარაბადინი.

მან მოიგონა ლამის ადრესი:

ქუჩა—მიზრათი, დეზერტირი უცნობი სკრიპკის,
სადაც ჰკიდია და ექანება
დანის პრინცი—ელსინორის მეფური მსხვერპლი,
წარმოუდგა მარადისობა, ვით საყურე ბეატრიჩესი,
როგორც ქარვასლა, სადაც ხსნიან ანგელოზები
ამერიკულ ტიუკებს.

ის კიდევ ერთხელ შეაჩერა
საყვარელ რითმის გამოქროლებამ,
მაგრამ მოისმის ვესტმინსტერის დროის საყვირი,
მაგრამ შუალამემ შეასრულა თავისი ცეკვა
და მოითხოვს აოქანაანის თავს.

ა—გო—ნი —ა!

ჟუინასკნელი კოშმარების ავი დაღმართი!
კირიალეისონ!

მას ამტყუნებდენ, როგორც ყალბი ფულის მკეთებელს—
გარდაიცვალა ჭეშმარიტად.

აფთიაქებმა დაიგლოვეს თავისი მსხვერპლი
და შავ კატაქალკს მიჰყვებოდა ნოსტრადამუსი.

• კიდევ არ არის სიმქონია „ჩატერტონი“,
მაგრამ იქნება:

მოხდება აჯანყება ორკესტრის,
რომელიც გამოაცხადებს დირიჟორათ დაღუპულ მგოსანს,
და საკრავები, გადაქცეულნი ქიმერებად,
დაერევიან მოკაზმულ ფილისტერებს.

ხომ შეიძლება დასწვა ლონდონი,
რადგან იქ თავი მოიწამლა სიმშოლისაგან
ჩატერტონმა?
ეს იქნებოდა დიდებული შურისძიება!

დარჩა მხოლოდ პოეტების კაზინო,
რომლის საპატიო თავმჯდომარეა
ტომას ჩატერტონ და მის აჩრდილს
წელიწადში ერთხელ ურიგებენ კარტს.
და ვალერიან გაფრინდაშვილი—
სახელების მარადიორი და პირანესი
„პოეტის კარიერაში“ სვამს
ჩატერტონის სადღეგრძელოს.

ვალერიან გაფრინდაშვილი

1924 წ.

ბ ა ლ ლ ა დ ა

(სანდრო კირეკიძეს)

აქ აღარ ისმის ქვეყნის ხმაური,
სდგას დანგრეული ჩუმი ტაძარი,
სავესე იღუმალ ხავსის ტრაურით.
აქ თითქო სუნთქავს ელვაზარი.
თუ წინად იყო აქ მულლაზარი,
თუ იყო ცეცხლი, სისხლის ღვრა ხარბი,
დღეს არის მხოლოდ შავი ნაცარი
და მე—გვიანი აენობარბი.

ბევრი რამ არის აქ საცნაური:
შორი გელათი, ზეცის ფაზარი,
რიონის ბნელი ქათინაჭრი,
ხნიერ ქალაქის ძველი ბაზარი
და ნაქერალა უზარმაზარი,
აქარის მთების ჯალარა წარბი,
ჩამავეალი მზის უხვი ხანძარი
და მოდაისე აენობარბი.

ჩამოხეული, ვით აზნაური
და საოცარი, ვით ღამის ზარი,
დარდობს ტაძარი ციურ საურით,
მოსკდება ლოდი, ვით ცრემლის ცვარი.
მოიღუშება ციხე დამწვარი.
ო, სადღაც არის სიცოცხლე ქარბი,
არის ხანძარი და მასთან ქარი,
არის ლორნეტით აენობარბი.

მ ი მ ა რ თ ვ ა

სანდრო! ფითრდება საღამო ჩქარი
და შოდის ღამე უძველეს შარფით.
„როდის იქნება ძვირფასი დარი“?
ვიტყვი მე—რითმის აენობარბი.

ვალერიან გაფრინდაშვილი

*) ეს ლექსი დაწერილია ძველი ფრანგული ბალადის ფორმით, რომლი-
თაც სწორდენ ბალადებს მეთხუთმეტე საუკუნის პოეტები ფრანსუა ვილონი
და კარლ ორლეანელი.

მ. ხ. მ. მ. მ. მ. მ.
№ 65. თბილისი.
თბილისი.

ბრისტან კობიძე

ორი პარიზი:

I დამით.

ხარ ოკეანე და ტალღების შავი გუნდები
სუსტ ხმაურობით შორდებიან ნაპირს დროებით.
ჩემი შრიალით აჩვენენ კვლავ კიბოები,
მაგრამ უკანვე უეჭველად შენ დაბრუნდები.

ხარ სტიქსი—მხოლოდ ამომშრალი სხვა ჯადოსნებით.
ეწვია ფარნით დიოგენი წყაროს გაღეშელს.
ანკესებისთვის დაწყველილი ხარბი მგოსნები
ქებენ ჰიგებს საკუთარი თავის ქალაში.

შენ ხარ მინდორი. ეშვებიან შავი ყვავები
და დამპალ ძონძებს იტაცებენ მეტ დაბრმავეებით.
ჯიბგირებისგან, რომ ელიან მოგებას ახლა,
ქურდული გარბის, სახურავზე მიძვრება მალა.

შენ ხარ სიკვდილი! პოლიციას ხროტინით სძინავს.
ქურდი ვარდისფერ მსუქან ხელებს ჰკოცნის და გმინავს.
კოცნამ ხელებზე მეწამული დასტოვა დალი.
ახლა სიზმრები უძრავია. დრო არის ლღი.

შენ ხარ სიცოცხლე—ამღერებულ ტალღებით სავსე,
რომ ხმაურობით გადადიან ტრიტონის თავზე.
მორგის საწოლზე იშმუშნება ზანტად ზღვის ღმერთი:
მწვანე, ტიტველი, ბუმბერაზი და ერთად ერთი.

II დლით.

ხედავ, ზეცაზე ბრწყინავს თუჯის დიდი კარდალი.
სადაც მანანას ჩვენთვის ხარშავს ღმერთი შართალი.
არის მორწყული სიყვარულით ჩვენი საქმელი
და კიდევ ოფლით. საკვებავი დაუხაშმელი!

სამზარეულოს ეტანება ხალხი მშიერი
და მედიდურათ იხრაკება ხორცი ხმიერი.
აშვერენ ქურქლებს აქ ლოთები მეტი წყურვილით,
მათხოვარს სცივა და მოელის რიგს—დაურვილი.

იქნებ გგონია, რომ ყველასთვის აქ გამზადილი
არის მზისაგან ეს ბრწყინვალე უხვი სადილი?
ძალის ბულიონს ჩვენ მივირთმევთ, ვით მათხოვრები.
ისინი მზისა და ჩვენ წვიმის ვიყოთ მცხოვრები!
არის სიკვდილი ჩვენი მტერი და დამდაღველი.
ჩვენი არსია საფლავამდე—ბუმტი ნალველით.

თარგმანი ვ. გაფრინდაშვილის.

ტავერნა გზაჯვარედინზე

მოთხრობიდან.

თავი 7.

გზაჯვარედინზე ყოველთვის უბერავდა ქარი.

ყველამ, ვინც მიდიოდა ტავერნაში, იცოდა—გზაჯვარედინთან ქუდი უნდა დაემაგრებია, რომ ქარს არ მოეტაცა. ვისაც პარიკი ჰქონდა, ორივე ხელით უნდა მიშველებოდა, რომ მელოტი არ გაემხილა.

სალამოთი აქ იყრიდნენ თავს გამოპარული ჯარისკაცები, ქალაქის ავარები, კახპები.

ხშირი სტუმარი იყო რაინდი დონ ბილბაოც.

რაინდს ჰქონდა დიდი ცხვირი და მისი დეზები რეკავდა ისეთი წმინდა ხმით, რომ უნდა ყოფილიყო გაკეთებული საუკეთესო ლითონისგან.

ორი ოთახი, სადაც გროვდებოდნენ სტუმრები, მალე იკვამლებოდა თამბაქოთი. ზოგიერთის ჩიბუხი ისეთ კვამლს აღრჩოლებდა, რომ კახპების გაქვარტლული ნესტოებიც ვერ უძლებდა სიმყარაღს.

ტავერნის პატრონი, ორსულ ქალივით გაბერილი პასკენო, სტუმრების მოსვლის შემდეგ მალე თვრებოდა, მიეგდებოდა დახლის ქვეშ და ხვრინავდა.

ღვინომ, თუ იმ აუცილებლობამ, რომ ყოველ შემოსულს ღიმილით და ტკბილი სიტყვით უნდა შეგებებოდა, პასკენო გახადეს ზედმეტ გულკეთილათ.

პასკენოს მოვალეობის შესრულება უხდებოდა მის ცოლს დელფინას, რომელიც სიმსუქნისგან ბევრს ვერ დადიოდა და ძუძუები ეკიდა როგორც შეწველი ძროხის ჯიქნები.

დელფინას სიამოვნებით ელაპარაკებოდნენ სტუმრები, როცა ის მიუჯდებოდა მათ მაგიდას.

მხოლოდ რაინდ ბილბაოს არ უყვარდა ტავერნის პატრონის ცოლი. მას ყოველთვის ჰქონდა საქმელების სუნი და ლაპარაკი უყვარდა გრძელი და უაზრო.

— დონა დელფინა, თქვენ ისეთი აღტაცებით მესაუბრებით მყარ ღორებზე და ბანჯგვლიან ვერძებზე, თითქოს ისინი თქვენი ახლო მეგობრები იყვენ, გაჯავრებით მოუჭრიდა სიტყვას ბილბაო.

ასეთი უზრდელობა სწყინდა დელფინას და მეტი რა გზა ჰქონდა, უნდა გაშორებოდა.

რაინდი ბილბაო ყოველთვის ცილკე დაიკავებდა მაგიდას. ვერც ერთი კახპა ვერ გაბედავდა მასთან მისვლას. იცოდნენ ის ელოდა თავისას.

პირველ ოთახიდან, სადაც შემოსასვლელი კარები იყო, უეცრად ისმოდა საერთო შეძახება და კიეინა. მეორე ოთახში უკვე იცოდა, რა იყო ეს.

მეორე ოთახიც იმავე კიეინით ეგებებოდა ტერეზას. მაგრამ კავშირი ტერეზასთან ამით თავდებოდა. რაინდი ღონ ბილბაო მხოლოდ ამ დროს მოითხოვდა ლეინოს და ორ სასმისს.

ქალს ჰქონდა პატარა ვარდისფერი ქოლგა და თმებში დიდი სავარცხალი ქვეებით მოჭედილი.

აუჩქარებელი ნაბიჯით გაივლიდა მაგიდებს. ურცხვათ, თითქოს განგებ იჩენდა ამას, გაუხედნავ ცხენივით მიათამაშებდა თავის დიდ საჯდომს. თხელი ნაქსოვი დაჯვროდა ბარძაყებს და მის სათავეს. სჩანდა, კუნთები იყვენ მაგარი და მამაკაცების ხელებს ვერ დაესრისა ისინი. მაგიდებიდან მას თან მიჰყვებოდა სტუმრების ამღვრეული თვალები.

სერგო კლდიაშვილი

ტრისტან კორბიერ

ედუარდ იოახიმ კორბიერ, (პსევდონიმით ტრისტანი), შვილი ედუარდ კორბიერის — შორი მგზავრობის კაპიტანის და რამოდენიმე საზღვაო რომანების ავტორის, დაიბადა „მორლე“-ში 1845 წ. თექვსმეტი წლისამ დასტოვა ლიცეი იმ ავადმყოფობის გამო, რომლისგანაც შემდეგში გარდაიცვალა. ორმა წელიწადმა, რომელიც მან ვაატარა როსკოფში მეთევზეთა შორის, გამოაკეთეს მისი ჯანმრთელობა. ის იყო მეზღვაურის შვილი და თავყვანისცემამდე უყვარდა ზღვა. მამამ აუშენა შლიუპკა და ტრისტანი მუდამ ზღვაში იყო, სძინავდა მხოლოდ გამაკში, ყოველთვის ეწყობოდა როგორც მატროსი.

1873 წ. ტრისტანი ჩამოვარდა პარიზში და თანამშრომლობდა ჟურნალ „პარიზის ცხოვრებაში“. იმ წელშივე გამოსცა თავისი ერთი წიგნი „ყვირთელი სიყვარულები“

ორი წლის შემდეგ ის გარდაიცვალა მორლეში, 1875 წ. ოცდა ათი წლის, ფილტვების ანთებით.

დიდი ხნის შემდეგ ის აღმოაჩინა პოლ ვერლენმა და მისცა მას ადგილი „დაწყველილ პოეტებთან“ შორის.

ცნობილია დახასიათება, რომელიც მისცა ლაქორგმა ტრისტან კორბიერს: „ოკეანის ბოგემა. დამცინავი და ცულოუტი. შხამიანი და ლაკონიური. ლექსი მათრახის ქვეშ. მისი კივილი მჭრელია, როგორც თოლიას კვნესა. თოლიასავით დაულალავია. არა აქვს ესთეტიკის კულტი. არც პოეზია და არც ლექსები, თითქმის არც ლიტერატურა. ვნებიანი, მაგრამ ხორცი მას არა აქვს. წვრილფემა ეულიკი და ბაირონისტი. ყველა პოეტებზე უფრო თავისუფალი პოეტურ ლექსიკონისაგან, პლასტიურ ინტერესს მისი პოეზია არ წარმოადგენს.“

მთელი მნიშვნელობა, მთელი ეფექტი შოლტის მოქნევაში, გრავიროვკაში, კალამბურში, ნახტომებში და რომანტიულ ლაკონიზმში. სურს იყოს გაუგებარი და კლასიფიკაციის გარეშე. არ უნდა არც სიყვარული, არც სიძულვილი. მოკლეთ რომ ვსთქვათ უცხოა ყოველ ქვეყნისათვის, უცხოა ჩვეულებათათვის პირინების იქით და აქეთ“.

რემი დე გურმონი ამბობს: „ის იყო დონ ჟუანი ორიგინალობის. ერთადერთი ქალი, რომელიც მას უყვარდა, იყო ორიგინალობა. ტრისტან კორბიერი, როგორც ლაქორგი, რომელსაც ჩვენ შეგვიძლია ვუწოდოთ მისი მოწაფე, ეკუთვნის იმ ტალანტებს, რომელთა კლასიფიკაცია შეუძლებელია. ლიტერატურის ისტორიაში ისინი არიან ძვირფასი გამონაკლისი, იშვიათი თვით საოცრებათა გალერეაში“.

ტრისტან კორბიერი მორის როლლინასთან ერთად ბოდლერის შემკვიდრება. როდესაც კითხულობთ მის ლექსს: „დასასრული“, სადაც ის, ალტაცებული, რეკვიემს უმღერის ზღვაში დამხრავლებს, ყოველად შეუძლებელია არ მოგაგონდეთ არტურ რემბოს „მთვრალი ხომალდი“, რომელიც დაიწერა „დასასრულზე“ გაცილებით უფრო გვიან.

რემებო დაიბადა 1854 წ. 20 ოქტომბერს.

მე მოვიყვან „დასასრულიდან“ ნაწყვეტს პროზაულ თარგმანში:

„ზღვისაგან დამარხულნი. დაუკვირდით ამ სიტყვას. თქვენი სიკვდილი ხმელეთზე მკრთალია. არ არის დიდი საქმე იყო პალუბაზე ქარიშხლის დროს და უცქერდეთ მატროსს, რომელიც ებრძვის ზღვას. ჩამოდევით! ბებერი, გამოფიტული ფანტომი—სიკვდილი იცვლის სახეს: ახლა ის ზღვაა!“

„ისინი არიან არა საყენიან სამარეში, არა სასაფლაოს ვირთხებს შორის, ისინი ხვდათ აკულებს, მატროსის სული, იმის მაგივრად რომ ასაზრდოვოს კარტოფილი, სუნთქვას ყოველ ტალღაში“.

„ისმინეთ, ისმინეთ წამება, რომელიც ღმუის. ეს მათი წლისთავია! პოეტო! შეინახე შენთვის ბრმა სიმღერები! დაღუპულ მეზღვაურთათვის ქარი თავის საყვირით იმბობს de Profundis. ისინი (დამხრავლები) უსაზღვროთ მიეჭანებიან ქალწულ სივრცეებში, მწვანე და შიშვენილი, თავისუფალნი ლურსმებიდან, ფიჭვის დაფეფიდან, სახურავიდან, სამგლოვიარო სანთლებიდან. თქვენ, ხმელეთის მოხეტენო, ჩამოდევით, ისეირნონ მეზღვაურებმა თავის ნებაზე“.

საკმაოდ სჩანს კორბიერის ირონია მის ლექსში: „ვეზუვის“:

მე შენ კომიკურ ოპერაში გნახე, ვულკანო,
როლში, რომელიც შენ ოდესმე შეპქემენ: „პომპეის
უკანასკნელი დღე“. მუსიკა შენს ხანძარს ფლობდა.
შენ გიბერავდენ და იყავი შენ, მხოლოდ, ფეჩი.
შენ ხარ უთუოდ მთა პირველი, ჩემთან მოსული,
შენ სანახავად გამოვდივარ მინდორში განგებ,
შენ ჭეშმარიტი ხარ ვეზუვი, მაგრამ ნახული,
ო, ის მეორე, უფრო მეტად დასაქერია!

ბოგემიელის ფსიხოლოგია კორბიერმა გამოხატა ორ კთმმარულ ლექსში ერთ ტემაზე: „ორი პარიზი“.

პარიზი ღამით საშინელია და საზიზღარია, პარიზი დღით საცოდავია. ამ ორი პარიზის შექმნა შეეძლო მხოლოდ კორბიერს—ქლექით დაავადებულს. ეს ლექსი თითქმის ბურჟუაზიულ ქალაქის წყველასავით ისმის, თუმცა ავტორს არ უჭირავს ხელში იუვენალის მათრახი.

დაუფიწყარია მოჩვენება ქალაქის მორგის, სადაც იშმუშნება ზღვის ღმერთი—ტიტველი და მწვანე.

„პარიზი დღით“. ამ ლექსში ისმის მთელი კაცობრიობის ბოგემის გოდება.

თავის „ეპიტაფიაში“ კორბიერმა კარგათ დაახასიათა საკუთარი თავი: „საკვირველი და გარყვნილი ნარვეი ყოველივესი: მაქვს შეძლება და არა მაქვს ერთი ფარა, თავისუფალი და შეზღუდული; მაქვს გული და უსულო ვარ, ბევრი შეგობრები და არც ერთი ამხანაგი, ბევრი აზრები და არც ერთი იდეა, სიყვარული და არც ერთი საყვარელი, კარგი თვისებები სჩანან, როგორც ნაკლი, სული ნაყოფიანი და გაუმძღარი, მოკვდი და ვერ განვიკურნე სიცოცხლისაგან, გამშრალი ტანით და მთვრალი სულით, იმედინი და მომავლის უარმყოფი, ის მოკვდა, ცხოვრების ლოდინში და სცოცხლობდა სიკვდილის ნატვრაში“.

მისი პეიზაჟი მოწამლულია სპლინით, და გომბეშოების სიმღერით, ეს არის „საზიზღარი პეიზაჟი“.

კორბიერი ცდილობდა სიმახინჯე ექცია სილამაზეთ და მისი ცდა ხშირად გამარჯვებით თავდებოდა.

ვალლოტონის სურათზე კორბიერი—თამოკვეთილი იოანეა.

ქართველ პოეტებში კორბერსა ჰყავს ორეული, თუ პოეზიით არა, იღბალით და სახით მაინც. ეს არის ქლექისაგან გარდაცვლილი იროდიონ ევდოშვილი.

ვალერიან გაფრინდაშვილი

← № 11 ხუბი (1) მოხუბონი 24 63

მიწად-მოქმედების სახელზე

კომისარიატი

ვეტერინარ-სანიტარულ განყოფილებაში

სავეტერინარო ბაქტერიოლოგიური

ლაბორატორია

ამხადებს ციმბირის წელულის საწინააღმდეგო I და II ვაქცინებს პროფ.
სენკოვსკის მეთოდით და ამავე წელულის საწინააღმდეგო შრატს.

ეს შრატი იმპარება, როგორც საქონლის, აგრეთვე ადამიანების ციმბირის
წელულთან საბრძოლველად.

ლაბორატორია აწარმოებს დიაგნოსტიურ გამოკვლევებს და ღებულობს და-
კვეთებს სოკოვით ფერად მასწავლებელ დარგებსეუდ ბაქტერიებისათვის.

აქროველოს სასოფლო სამეურნეო და შინათ-მრეწველობის კომპერატიულ ამხანაგობათა
ცენტრალური კაფშირი

„წარმოკავშირი“

აერთებს საქართველოს მწარმოებელთა კოოპერატიულ ამხანაგობებს, აწარ-
მოებს სოფლის მეურნეობის ნაწარმოების გასაღებას და წარმოებაში საჭირო
მასალა-იარაღის მიწოდებას. აწარმოებს სოციალისტური მუშაობას და კო-
ოპერაციის შესახებ რეკა-დარიგებას.

გამგეობა იმყოფება: ქ. ტფილისი, სასახლის ქ. № 5. ტელ. 78.

ფ ა ს ი ო ლ ი ა ბ ა ზ ი

სტამბა სამხედრო კომისარიატისა კეცხოველის ქ. № 3.

შთავლიტი 2149

ტირაჟი 1000